

ж) „Отъ сега и за напредъ да не се позволява и да се забрани на всѣко външно лице, което иска да нахлуе съ злонамерена и користна целъ въ границитѣ на тѣзи вакфирани и привилегировани села. Сжщо се забранява на всѣкиго отвѣнъ да влиза и се намѣсва въ частнитѣ работи на раята-селяни на тѣзи села. На мир-миреинитѣ, мубаширитѣ за събиране на нѣкакво тѣхно право, наречено „мубаширие хакки“, нито пѣкъ на други финансови началници и мюдуре, подъ предлогъ, че тѣ идватъ да правятъ нѣкаква ревизия и смѣтки, — не се позволява по-никой начинъ да влизатъ на сила въ тѣзи села“.

Въ заключение се казва, че раята-селяни отъ вакфиранитѣ села сж напълно свободни граждани — „сербесиетъ олубъ“, и като такава, тѣ се считатъ за рая привилегирована и управлението имъ е автономно, узаконено не само съ царски фермани, мюлкна-мета и темесуци, но още и съ императорски актъ, нареченъ „маафнамие хумаюнъ“.

4. Численостъ на населението въ вакфиранитѣ привилегировани села.

Въ фермана издаденъ отъ султанъ Махмудъ-ханъ II (1810 г.) има следния важенъ пунктъ относящъ се до числеността на семействата на четиритѣ привилегировани села, когато сж били тѣ подарени отъ султанъ Сюлейманъ-ханъ Великолепни на зетя му Рустемъ-паша въ 1537 год. „Въ първитѣ документи, се казва въ фермана, които сж били дадени на завещателя Рустемъ-паша, се говори ясно и положително, че числото на семействата на раята-селяни, живущи въ тѣза четири свободни села, наречени „арнабутъ кариелери“, е записано по словомъ 733 домакинства. Жителитѣ, които сж живѣли въ тия свободни села сж били признати за свободни граждани и се числятъ, като рая на вакуфа. Тази рая-селяни, като привилегировани и свободни, били записани въ особени списъци и въ отдѣла на свободнитѣ отъ данѣкъ рая, тѣй като тѣ се ползували съ пълна свобода и се наричали „сербесиетъ рая-тай-фалари“. Раята е била записана, като рая привилегирована, съ следнитѣ имена: „сербезъ, мюселемъ, ве маафъ-рая есхалери“.

Въ сжщия ферманъ се добавя, че споредъ направената справка въ старитѣ регистри, особено въ вакѣфскитѣ регистри, се оказало, че въ 1165 г. отъ егира (1751 г.) с. Арбанаси, наречено „Арнабутъ кариелери“, заедно съ подведомственитѣ му махали, е брояло 236 домакинства християни и малко мюсулмани. Въ селото, наречено „Срѣдна-Орѣховица“ — „Орта Раховича“, както и подведомственитѣ му махали, сж живѣли 164 домакинства само християни. Въ селото Долна-Орѣховица — „Раховичей-заръ“, сж живѣли на брой 50 домакинства само християни, а въ селото Лѣсковецъ — „Лѣсковче“, както и въ подведомственитѣ му махали, сж живѣли 252 домакинства рая християни“.

5. Султанска заповѣдъ до кадията-мявлине на търновската кааза.

На кадията-мявлине, до когото билъ изпратенъ за изпълнение издадениятъ отъ султанъ Махмудъ-ханъ II ферманъ, изрично се предписва, че, ако нѣкое чуждо лице, па било то и държавенъ чиновникъ, би се осмѣлило, въпрѣки царската воля, да нахлуе въ територията на тѣзи автономни четири села съ целъ за грабежъ и за лични облаги, то кадията е длъженъ да не допуска подобно деяние. Не бива да допуска той да се принуждаватъ раята-селяни, да се изнудватъ и изтрѣгва на сила отъ тѣхъ парични суми, подъ предлогъ на нѣкакъвъ данѣкъ.